

ਇੱਕ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੁਆਰਾ, ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹਰ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 19(1)(f) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ 50 ਰੁਪਏ।

ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਸਿਵਲ।

ਇੰਦਰ ਦੇਵ ਦੁਆ ਜੇ. ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ

ਧਨੀ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ,—ਜਵਾਬਦਾਰ।

1959 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 263-ਡੀ.

ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ (IV of 1936)-S. 15—ਹਾਊਸ ਅਲਾਊਂਸ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਭੱਤਾ—ਕੀ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ—ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਮਚਾਰੀ—ਮੁਅੱਤਲ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ—ਕੀ ਇਸ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਕਾਨ ਭੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੁੜ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਭੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਭੱਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਤਨਖਾਹ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਐਕਟ, 1936 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਅਤੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਇਹ ਭੱਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਨੂੰ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਅਧੀਨ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਜੀ.ਆਈ.ਪੀ., ਰੇਲਵੇ ਬਨਾਮ ਮਹਾਦੇਓ ਰਘੂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 115, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ., ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ 16 ਅਕਤੂਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ ਅਥਾਰਟੀ, ਪੇਸ਼ੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜਜ਼ ਐਕਟ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ 4,473-5-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ 9/10ਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ।

ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਜਵਾਬਦੇਹ ਵੱਲੋਂ ਵਕੀਲ ਨਾਨਕ ਚੰਦ।

ਨਿਰਣਾ

ਦੁਆ, ਜੇ.-ਇਹ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਨਜੀ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਦੁਆਰਾ, ਸ੍ਰੀ ਜੇ.ਐਸ. ਬੇਦੀ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯੁਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਐਕਟ, 1936 ਦਾ IV।

2. ਇਹ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉੱਤਰੀ ਰੇਲਵੇ ਦੁਆਰਾ ਟਿਕਟ ਕੁਲੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ (ਮੁੱਖ) ਰੇਲਵੇ ਸਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜਾਹਰਾ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਵੰਬਰ, 1950 ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਨਜ਼ੂਰ ਮਹਿੰਗਾਈ ਭੱਤੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 55-3-85/ 4-125-5-130 ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਦਿੱਲੀ

ਦੁਆਰਾ ਨੈਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੁਆਰਾ 28 ਫਰਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਹਾਲੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਦਿਆਲੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੀ. 20 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਇੱਥੇ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ਼ਜ਼ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਸ. ਬਿੰਦਰਾ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 20 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਤੋਂ 2 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਦੀ ਮਿਆਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਨਖਾਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਉਸਨੂੰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਤੋਂ 19 ਜੁਲਾਈ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, 5,059-13-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ।, 1957. ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਭੱਤੇ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਭੱਤੇ ਦੇ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਪੂਰੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ ਨਿਯਮਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 4,473-5-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

3. ਦੁਖੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਲਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਭੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਭੱਤਾ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮਕਾਨ ਭੱਤਾ ਅਤੇ ਸਿਟੀ ਭੱਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

4. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਜੀ.ਆਈ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰੇਲਵੇ, ਬਨਾਮ ਮਹਾਦੇਓ ਰਘੂ ਅਤੇ ਹੋਰ, (1)। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਉਥੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। -

"ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿ ਕੀ ਮਕਾਨ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤਾ 'ਮਜ਼ਦੂਰੀ' ਹੈ, ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤੇ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ, ਮਾਲਕ ਲਈ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਮਕਾਨ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤਾ ਦੇਣਾ

ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ: ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜੇਕਰ ਘਰ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ, ਜੇ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਸਨ।

ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤੇ ਦੀ ਗ੍ਰਾਂਟ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰਤ ਅਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤਾ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਵਾਨਯੋਗ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਮਹਿੰਗੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰੇਲਵੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਿਰਾਏ ਲਈ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ', ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਭੱਤਾ 'ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦਾ ਸਰੋਤ' ਜਾਂ 'ਮੁਫ਼ਤ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਇੱਕ ਭੱਤਾ' ਹੋਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ E47CPC/14 ਦੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿਤੀ 1 ਦਸੰਬਰ, 1947, ਰੇਲਵੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਹੇਠਾਂ ਇਹ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਘਰ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਭੱਤਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ"

ਹੁਣ, ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਚ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਕੁਆਰਟਰਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਸੀ. ਮਕਾਨ ਭੱਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰ ਭੱਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਮੌਜੂਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਕਿ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਅਤੇ 19 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ, ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ, ਹੇਲਡਿੰਗ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੋਣ ਲਈ ਹਟਾਉਣ ਨਾਲ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

6. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਸਿਰਫ ਇਹੀ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜੇ ਵੀ ਮੁਅੱਤਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਭੱਤਿਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਭਵ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਥਿਤੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੀ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ

ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ; (ਦੇਖੋ ਹਰਜੀ ਮਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦੇਵੀ ਦਿੱਤਾ ਮਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਪ੍ਰਮਾਦਾ 'ਦੇਵੀ ਬਨਾਮ ਧੀਰੇਂਦਰ ਨਾਥ ਘੋਸ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ? , ਅਤੇ 19 ਜੁਲਾਈ, 1957 (ਉਹ ਮਿਆਦ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਕੱਲੇ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਹਾਂ) ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਜਰਤ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਥਾਰਟੀ 4,473-5-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਨਖਾਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ। 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਤੋਂ 19 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਤੱਕ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭੱਤਿਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਪਲ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ, ਮੈਨੂੰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਬਿੰਦੂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਸਬੂਤ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

7. ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਕੋਲ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲਈ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਰਕ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ, ਜੋ ਅਸਲ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸਫਲ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਲਈ. ਦਰਅਸਲ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਗਲਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲਾਭਕਾਰੀ ਉਪਬੰਧ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, ਉਦਾਰਵਾਦੀ ਅਤੇ ਵਿਆਪਕ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਅਸਲ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕੇ।

8. ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਤੇ 4,473-5-0 ਰੁਪਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 5,059-13-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰਕਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਭੱਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ।

ਐੱਸ.ਐੱਸ.ਦੋਲਤ ਅਤੇ ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ ਜੇ.ਜੇ. ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ

ਹੰਸ ਰਾਜ ਪੰਡਿਤ, ਡਿਕਰੀ-ਹੋਲਡਰ-ਅਪੀਲੈਂਟ

ਬਨਾਮ

ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ, - ਨਿਰਣਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ।

1956 ਦੀ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 202

ਪੰਜਾਬ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ (1936 ਦਾ II)-ਐੱਸ. 9—ਕੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ—
ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXX)—ਐੱਸ. 4-ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ-

ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੁਰਕੀ—ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਕੀ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਕੁਰਕ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ ਬਣਦਾ ਹੈ—ਭਾਰਤ ਦਾ
ਸੰਵਿਧਾਨ—ਆਰਟੀਕਲ 14—ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ—ਕਿਵੇਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 9, ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਦੇ
ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਇਹ 8 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਲੋਕਾਂ
ਦੀ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਅਰਥਾਤ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਿਵਾਜੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਾਨੂੰਨ
ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ, ਰੰਗ ਜਾਂ ਨਸਲ ਦੇ ਹੋਣ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 4, ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ
ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ,

ਅਨੁਵਾਦਕ: ਸਤਨਾਮ ਸਿੰਘ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ।